

Vitazstvo Srdca

ZAVINULA HO DO PLIENOK

Rodina Panny Márie

2015 (VI) / č. 107

*„Jediná otázka,
ktorú nám Jezuliatko kladie, je
,Dovolím, aby ma Boh miloval?‘‘*

*Pápež František
24. decembra 2014*

„Zostupuješ z nebies“

Druhých učiť, aby milovali Ježiša – to bola ustavičná a neúnavná starosť svätého Alfonza Máriu z Liguori (1696-1787), veľkého talianskeho svätca.

Na to, aby pritiahol srdcia ľudí k ich Vykupiteľovi, ležiacemu v jasličkách a visiaceму na kríži, použil tento všestranný génius „všetky registre“ svojho nadania a schopností. Zakladateľ rehole a neskorší biskup skomponoval dokonca aj vianočnú pieseň Tu scendi dalle stelle, ktorá je v Taliansku dodnes taká populárna ako u nás Tichá noc.

Alfonz bol potomkom dobre situovanej šľachtickej rodiny De' Liguori v Neapole, v tom čase po Londýne a Paríži tretom najväčšom meste sveta. Už ako 16-ročný sa stal tento veľmi nadaný a hlboko veriaci mladý muž doktorom civilného i cirkevného práva a dotiahol to až na post vyhladávaného advokáta, ktorý neprehral žiaden proces – až do leta v roku 1723. V jednom ostro sledovanom a rozruch vzbudzujúcom procese, ktorý viedli dvaja vojvodovia a kde išlo o milióny, utrpel 27-ročný právnik trpkú porážku, zapríčinenú nekalými, nečistými mocenskými podvodmi. Alfonz, otrasený sklamaním, opustil súdnu sieň so slovami: „Svet, až teraz ťa poznám. Súdne dvory, vy ma už viac nevidíte!“ V nemocnici pre nevyliciteľne chorých, uprostred chudobných, ktorých tam navštevoval, prežil a precítil Alfonz zakrátko nato v ohromujúcom zážitku obrátenia Božie volanie, aby ho nasledoval. Zreteľne počul Pánove slová: „Zanechaj svet, daruj sa mne.“ So slzami v očiach sa ponúkol Pánovi: „Tu som, rob so mnou, čo chceš.“

Ihneď sa pobral do kostola zasväteného Panne Márii, kde na znak svojho úplného odpútania sa od sveta položil na oltár k nohám Panny Márie svoju dýku a sľúbil, že sa stane kňazom.

Stále viac dojatý Ježišovou horiacou vykupiteľskou láskou začal už ako seminarista, prepínajúc svoje sily, slúžiť núdzným. Ako mladý kňaz sa potom stal skutočným priateľom pre 30 000 takzvaných „lazzaroni“ – neapolských chudákov a bezdomovcov. Čím ďalej od mesta sa na svojich misiách Alfonz nachádzal, tým viac bol otrasený a dokonca na „celý život poznačený“ materiálnou núdzou

a náboženskou nevedomosťou vidieckeho obyvateľstva; o tieto duše sa nikto nestaral! Im chcel zvestovať lásku Vykupiteľa, do ich služieb vložil Alfonz svoje súciteľné srdce a všetky svoje schopnosti ako omilostený kazateľ a spovedník, básnik, maliar a hudobník.

Tak to bolo napríklad aj v horách pri dedinke Scala nad mestom Amalfi pri zúbožených pastieroch kôz, s ktorými sa modlil, spieval a vysvetľoval im Božie slovo tak, aby to dokázali pochopiť. Práve na tom mieste založil tento apoštol v roku 1732 ako 36-ročný rehoľu redemptoristov, Kongregáciu Najsvätejšieho Vykupiteľa. Vo svojich strhujúcich kázňach, modlitbách a meditáciách, ktoré si Alfonz starostlivo pripravoval, nikdy neváhal dojímavými slovami opísať, čo pre každého človeka urobil Vykupiteľ v jasličkách a na kríži, aby tak získal našu lásku! A mnohí zmenili svoj život.

*P*očas dlhých hodín pred bohostánkom Alfonz s úžasom meditoval nad láskyplnou odovzdanosťou svojho Pána: „*Najskôr sa zjavuješ medzi nami ako dieťa v maštálke, ako chudobný v dielni, potom ako odsúdenec na dreve kríža, nakoniec pod spôsobom chleba na našich oltároch. Povedz mi predsa: mohol si vymyslieť ešte niečo viac, aby si získal našu lásku? ... Keď počujem slová ‚jasličky, kríž, oltár‘, chcem horieť túžbou urobiť pre teba veľké veci, Ježiš môj, ktorý si pre mňa urobil a vytrpel niečo také nepochopiteľné.*“ Láska a vykúpenie – to boli kľúčové slová, ktoré pre Alfonza vyžarovali z maštalky v Betleheme, takže sa podobne ako sv. František často nevedel odtrhnúť od tohto miesta. Tam sa učil čnosti Božského Dieťaťa: nekonečne veľký Boh sa robí malým a prístupným pre všetkých; On, ktorý ako Boh patrí sebe samému, tak veľmi túžil stať sa našim vlastníctvom, že teraz každý môže povedať: „*Ježiš je celý môj – moje je jeho telo a jeho krv, jeho utrpenia a zásluhy, jeho život i jeho smrť ... Áno, tento človek sa nám narodil, aby trpel. Preto prijal telo, ktoré bolo schopné trpieť.*“

*A*lfonz mal jednoduchú, detskú dušu a ako pravý Neapolčan vkladal svoju vieru a dojmy do poézie a hudby. Komponovanie išlo Alfonzovi ľahko aj vďaka hudobnému vzdelaniu, ktoré získal u maestra Kajetana Greca. V decembri 1755, počas ľudových misií v Nole pri Neapole, napísal Alfonz temperamentnú vianočnú pieseň *Tu scendi dalle stelle – Zostupuješ z nebies*, ktorá je v Taliansku dodnes veľmi obľúbená. Farár don Michele Zambadelli sa dozvedel o Alfonzovej skladbe a smelo ho požiadal, či by si ju nemohol odpísať. Alfonz to odmietol, notový záznam piesne však nechal na stole vo svojej izbe a odišiel na modlitbu do kostola. Don Michele nedokázal odolať: potajomky si skladbu odpísal a kópiu si schoval do vrečka. Pri slávnostnej večernej pobožnosti prišiel okamih, keď Alfonz začal spievať svoju vianočnú pieseň a veriaci sa s nadšením pripájali. Misionár Alfonz sa zrazu zamyslel, akoby si nevedel spomenúť na ďalšie strofy, a neďaleko stojacemu miništrantovi povedal: „*Choď k donovi Michelemu a vypýtaj od neho kópiu, ktorú má vo vrecku.*“ Po pobožnosti sa odhalený farár, červený od hanby, stretol s Alfonzom na fare. Bývalý právnik naňho žmurkol a poznamenal: „*Don Michele, obviním vás z duchovnej krádeže.*“

Prameň: Josef Heinzmann, Unruhe der Liebe:
Alfons Maria von Liguori (1696-1787), Kanisius-Verlag Freiburg.

Okrem pevnej viery darovala Alfonzovi jeho matka aj sošku malého Ježiška zavineného v plienkach. Túto malú sošku Ježiška, zavinenú v kúskoch látky, nosil Alfonz vždy pri sebe. Dnes sa nachádza v múzeu Kláštora redemptoristov v Pagani, kde tento svätec ako 90-ročný 1. augusta 1787 zomrel. Alfonz bol v dejinách Cirkvi jedným z najúspešnejších ľudových misionárov a autorov kníh. Do svojej smrti vo veku 90 rokov napísal 111 diel, medzi ktoré patrí aj vzácna kniha *Cesta lásky* a jeho známa *Morálna teológia*. Blahoslavený pápež Pius IX. právom označil tohto prorockého dušpastiera titulom „doctor zelantissimus“ a vyhlásil ho za „nadmieru horlivého“ učiteľa Cirkvi. Pápež Pius XII. ho vymenoval za patróna spovedníkov a morálnych teológov.

Sviatok všetkých sviatkov

Na Štedrý večer v roku 2011 nám v Chráme sv. Petra vtedajší pápež Benedikt XVI. vo svojej kázni odhalil tajomstvo vianočnej radosti. Aj dnes, o štyri roky neskôr, keď viac ako kedykoľvek predtým pociťujeme ťarchu tejto doby, nám jeho slová dodávajú útechu a nádej.

„*Z*javila sa dobrota Boha, nášho Spasiteľa a jeho láska k ľuďom.“ (porov. Tít 3,4) - Toto je nová a potešujúca istota, ktorú dostávame na Vianoce ako dar.

Prorok Izaiáš nám opisuje zjavenie Boha ešte konkrétnejšie: „*Lebo chlapec sa nám narodil, daný nám je syn, na jeho pleci bude kniežatstvo a bude nazvaný: zázračný Radca, mocný Boh, večný Otec, Knieža pokoja. Jeho vláda bude veľká a pokoj bude bez konca...*“ Toto je jediný text v Starom zákone, v ktorom sa o nejakom dieťati, o nejakej ľudskej bytosti hovorí, že bude nazvaný mocný Boh, večný Otec.

Boh sa zjavil – ako dieťa. Presne tak sa On stavia proti každému násiliu a prináša posolstvo, ktorým je pokoj. V tejto hodine, keď je svet na mnohých miestach a mnohými spôsobmi neustále ohrozovaný násilím a kde sa stále znovu objavujú palice pohoniča a šaty zmáčané v krvi, voláme k Pánovi: Ty, mocný Boh, si sa zjavil ako dieťa a ukázal si sa nám ako ten, ktorý nás miluje a prostredníctvom ktorého láska zvíťazí. A ukázal si nám, že spolu s tebou musíme byť tvorcami pokoja. Milujeme tvoju podobu dieťaťa, tvoje nenásilie; ale trpíme, pretože násilie vo svete pretrváva. Preto ťa tiež prosíme: Ukáž svoju moc, Bože. V tejto našej dobe daj, aby palice pohoniča, šaty zmáčané v krvi a hrmotná obuv (porov. Iz 9,4) boli spálené, aby tak tvoj pokoj zvíťazil v tomto našom svete.

Keď v roku 1223 v Grecciu slávil sv. František z Assisi vianočnú omšu (pri živom betleheme a jasliach plných sena, pri ktorých bol aj vôl s oslom), ukázal sa nový rozmer tajomstva Vianoc. František z Assisi nazval Vianoce „*sviatkom sviatkov*“ – viac ako každú inú slávnosť – a slávil ho s „*nevýslovnou oddanosťou*“.

S veľkou úctou pobožkal sochu malého dieťatka a vravel nežné slová spôsobom, ako to robia deti; spomína jeho prvý životopisec Tomáš z Celana. František v úplne novej hĺbke objavil Ježišovo človečenstvo. Táto ľudská podoba, ktorú si Boh vzal, sa stala najzreteľnejšou v okamihu, v ktorom bol Boží Syn zrodený z Panny Márie zavinutý do plienok a uložený do jasiel. Boží Syn ako dieťa, ako skutočný syn človeka – toto sa hlboko dotklo srdca svätca z Assisi a premenilo vieru na lásku. „*Zjavili sa dobrota Boha a jeho láska k ľuďom,*“ – týmto nadobúdajú slová sv. Pavla úplne novú hĺbku. V Dieťatku z betlehemskej maštale sa môžeme takpovediac dotknúť Boha a láskať ho. Toto všetko nemá nič spoločného so sentimentálnosťou. František miloval Ježiša, Dieťa, pretože v tejto podobe – v dieťati, sa jasne ukázala Božia pokora. Boh sa stal chudobným. Jeho Syn sa narodil v chudobnej maštali.

V dieťati, v malom Ježiškovi, sa Boh stal závislým od iných, chudobný na lásku ľudí, prosiaci nás o lásku. Dnes sa stali Vianoce sviatkom obchodov; ich ostré svetlá zatieňujú tajomstvo Božej pokory, ktorá pozýva k pokore a jednoduchosti aj nás. Prosme Pána, aby našim očiam pomohol preniesť sa cez trblietavé fasády dnešnej doby a za nimi uvidieť Dieťa v betlehemskej maštali, aby sme tak objavili pravú radosť a pravé svetlo.

V jasličkách, ktoré stáli medzi volom a oslom, dal svätý František sláviť Najsvätejšiu Eucharistiu.

Neskôr nad týmito jasľami postavili oltár, aby tam, kde sa kedysi zvieratá živili senom, mohli teraz na spásu duše a tela prijať ľudia telo nepoškvrneného Baránka Ježiša Krista. Cez Svätú noc v Grecciu sám František ako diakon jasavým hlasom spieval vianočné evanjelium. Vďaka výnimočným vianočným spevom bratov vyznela celá slávnosť ako radostný jasot. Práve stretnutie s Božou pokorou sa premenilo na radosť.

Kto chce dnes vstúpiť do Chrámu Narodenia v Betleheme, musí sa skloniť. Zdá sa mi, že v tom sa prejavuje najhlbšia pravda, ktorou sa chceme nechať dotknúť v túto Svätú noc: ak chceme nájsť Boha, ktorý sa zjavil ako dieťa, musíme zosadnúť z koňa nášho „osvietenského“ myslenia. Musíme ísť po duchovnej ceste svätého Františka – po ceste k jedinej vonkajšej i vnútornej jednoduchosti, ktorá srdcu umožňuje vidieť.

Modlime sa v tejto hodine zvlášť za všetkých tých, ktorí musia sláviť Vianoce v chudobe, bolesti, na cestách, aby sa ich, ako aj nás, dotkla dobrota, ktorú – narodením svojho Syna v maštali – Boh túžil priniesť na tento svet.

Kázeň v skrátenej verzii

„Potešujte, potešujte môj ľud“

S vďačnosťou sa aj v tomto roku pozeráme na nezaslúžený dar dvoch novokňazov: pátra Ignáca Kudlačáka z Nitry a pátra Félixu Máriu Fischera z Nemecka. 12. septembra 2015 prijali vkladáním rúk J. Em. Maura kardinála Piacenzu v Kláštore Božieho milosrdenstva v Čechách kňazskú vysviacku.

Páter Ignác si zvolil za heslo svojho kňazstva jedinečné motto: „Potešujte, potešujte môj ľud, vraví váš Boh“ (Iz 40,1). Kto P. Ignáca pozná, chápe, ako dobre sa tieto slová k nemu hodia: byť potechou, byť útechou pre všetkých tých, ktorých Boh zverí jeho kňazskej službe. V tejto náročnej úlohe prosí o modlitbu vás všetkých. „Počas mojich prvých svätých omší som mimoriadnym spôsobom myslel na vás a ďakoval za vás, milí známi i neznámi priatelia, duchovní či materiálni dobrodinci, ktorí ste mi až po kňazskú vysviacku pomáhali najrozličnejšími spôsobmi. Z vďačnosti by som vám preto rád porozprával, ako došlo k tomu, že dnes som kňazom Rodiny Panny Márie a Diela Ježiša Veľkňaza.“

Prvých 5 rokov môjho života som prežil v Tvrdošíne, v sympatickom mestečku oravského kraja, ktoré je 30 km vzdialené od Západných Tatier – Roháčov. Ako prvorodený som si naplno užíval láskavú pozornosť mojich rodičov, starých rodičov a aj našej širokej rodiny. Veľmi ťažko som sa s Oravou ako 5-ročný lúčil vtedy, keď sa otec presťahoval za prácou do Nitry. S odstupom času som však veľmi vďačný za túto zmenu, lebo len tak som mohol študovať na Gymnázium sv. Cyrila a Metoda (GCM), ktorého duchovnú atmosféru som si veľmi obľúbil. Pravidelne som sa zúčastňoval na modlitbe ruženca a spoznal som širšie dimenzie mariánskej spirituality; vďaka pôsobeniu sestier Rodiny Panny Márie v škole a v internáte GCM.

Mojou veľkou záľubou sa počas strednej školy stalo lezenie po skalách a horská turistika. Okrem iných športov som práve tejto srdcovej záležitosti venoval veľa voľného času. Všetko však zmenil jeden mimoriadny zážitok. Raz v noci som mal zvláštny sen. Ocitol som sa v dlhom rade ľudí, ktorí pred vstupom do neba čakali na osobné stretnutie s Ježišom. Pomaly som sa aj ja približoval k Ježišovi, až som prišiel na rad a postavil sa pred neho a podal mu horolezecké lano. On sa na mňa pozrel a z jeho očí som vyčítal otázku: „*Je to všetko, čo si mi zo života priniesol? Daroval som ti život nato, aby si myslel len na vlastné záujmy?*“ Zakrátko som sa prebudil, živo som sa na tento sen rozpamätal a v okamihu som sa rozhodol zanechať lezenie. Boh potvrdil toto moje rozhodnutie hlbokým vnútorným pokojom a slobodou. Cítil som sa oslobodený od mnohých plánov a myšlienok spojených s týmto športom, ktorých som mal dovtedy plnú hlavu. Jedna dôležitá otázka však ostávala otvorená: *Aká je Božia vôľa pre môj život?* Často som sa modlil, aby som ju presne rozpoznal. Bolo to snáď povolanie ku kňazstvu? Žiadnu konkrétnu odpoveď som však nenachádzal. Preto som sa po maturite rozhodol pre štúdium elektrotechniky. A táto otázka sa pre mňa vo štvrtom ročníku štúdia na vysokej škole, konkrétne 8. decembra 2006, stala veľmi aktuálnou.

Na sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie som spolu s mojou mamou a ďalšími tromi priateľmi nasadol do nášho malého rodinného auta, aby sme sa zúčastnili na stretnutí hnutia *Viera a Svetlo* v Košiciach a osobne sa stretli s jeho zakladateľom Jeanom Vanierom. Toto spoločenstvo ma veľmi priťahovalo, pretože sa tu starajú o postihnutých ľudí. Cesta bola dlhá. Ja som mal akurát za sebou zápočtové písomky zimného semestra. V polovici cesty, pre moju krátku nepozornosť, sme autom úplne vybehli z cesty, na čo ma upozornil najskôr vystrašený hlas mojej mamy. Naša maličká Škoda Felícia zrazu v 90-kilometrovej rýchlosti nadskakovala na súbežnom poli, až nakoniec – „preskočiac“ deliaci odvodňovací kanál – sa mi ju podarilo dostať na cestu. Keď som zastavil, aby som si pozrel škody, museli sme skonštatovať, že sa stal asi zázrak, lebo na aute nebolo takmer nič poškodené. A ja som si bol istý, že Panna Mária nás uchránila pred možno aj ťažkou autonehodou, ktorá sa mohla skončiť veľmi tragicky. V ten deň ráno pred cestou som si spomenul, že na gymnázium sme sa práve 8. decembra, na sviatok Nepoškvrneného počatia opakovane každý rok zasvätili Srdcu Panny Márie. A spontánne sa mi vynorila otázka, ktorá ma potom často sprevádzala: *Aké plány má so mnou Pán, keď ma tak zázračne ochránil?* Preto som sa začal zamýšľať, či to nemá byť dokonca kňazské povolanie, na ktoré som sa veľmi ani neodvážil pomyslieť.

Mal som 22 rokov, končil som bakalárske štúdium a v mojej neistote som si veľmi prial nejaké „znamenie z neba“. Preto som sa s veľkým očakávaním zúčastnil na ľudových misiách v našej farnosti, čakajúc, že sa otázka môjho povolania zreteľne vyrieši. No zostal som bez odpovede.

Krátko nato som však stretol spolužiačku z gymnázia, o ktorej som si myslel, že možno má povolanie k zasvätenému životu, lebo sa rada modlievala už na gymnázium. A preto som sa jej opýtal, čo bude robiť po letných prázdninách. No dostal som váhavú odpoveď: „*Ja presne neviem.*“ V tej chvíli ma akoby naplnil akýsi „posvätný hnev a horlivosť“ a pomyslel som si: *Dokedy sa budeme my, povolani k zasvätenému životu, báť nasledovať najhlbšiu túžbu nášho srdca?*

A v tej chvíli som sa pevne rozhodol, že pri najbližšej príležitosti poprosím o prijatie do spoločenstva Rodiny Panny Márie. Len vďaka špeciálnej milosti som mal po rokoch hľadania tú potrebnú silu, istotu a dôveru urobiť tento krok. Potom tie dva mesiace, ktoré som ešte musel počkať pred nástupom do nášho seminára v Ríme, sa mi zdali neuveriteľne dlhé. Až po dlhšom čase som si uvedomil, že deň môjho rozhodnutia, 27. jún 2007, bol vlastne sviatkom Panny Márie – Matky Ustavičnej Pomoci a ja som bol v ten deň „náhodou“ v kostole pátrov redemptoristov! Len v tejto reholi sa totiž tento deň slávi ako sviatok, lebo v jednom z ich kláštorov v Ríme sa uchováva pôvodná svetoznáma ikona.

Svoju vďačnosť chcem vyjadriť stovkám ľudí, vám všetkým, ktorí ste mi pomohli modlitbou, priateľstvom alebo obetou a tiež obetovaním vlastného utrpenia rozpoznať a uskutočniť Božiu vôľu. Preto vám všetkým vyslovujem úprimné Pán Boh zaplat!

„Napodobňujte Boha ako milované deti!“ Ef 5,1

Milí čitatelia, často sa ma ľudia pýtajú, ako som sa mohol ako mladý muž rozhodnúť pre kňazské povolanie, ba dokonca bol ochotný kvôli tomu zanechať mnoho vecí, ktoré mali pre mňa istú hodnotu. Preto by som vám na Božiu slávu rád povedal, ako ma Boh s veľkou trpezlivosťou volal a ako som dokázal počuť Božie volanie a odpovedať naň.

Ako najmladší zo štyroch detí som vyrastal v dobrej katolíckej rodine v malej idylickej bavorskej dedine Frasdorf. Keď ma moja mama čakala, mala už 45 rokov a riziko, že by sa dieťa mohlo narodiť ťažko postihnuté, bolo veľmi veľké. Preto jej radili, aby išla na potrat. Vďaka jej silnej viere, podpore a modlitbám mnohých priateľov dokázala odolať tlaku niekoľkých lekárov. Na radosť všetkých som prišiel na svet zdravý a strávil som pekné detstvo a mladosť. Po základnej škole som ešte s vyznamenaním ukončil odbornú elektrotechnickú školu. Preto ma povzbudzovali, aby som elektrotechniku ďalej študoval na blízkej odbornej vysokej škole v Rosenheime. Hoci sa mi takéto zameranie veľmi páčilo, musel som uznať: pri myšlienke, že by som sa mal celý život zaoberať len elektrotechnikou, mi niečo chýbalo – ale čo?

Keďže som vyrastal ako veriaci, aktívne som sa angažoval aj vo farnosti v našej dedine. Ako 16-ročný som bol zvolený za zástupcu našej vekovej kategórie do farskej rady. S niektorými priateľmi sme vytvorili hudobnú skupinu a hrávali sme na mládežníckych svätých omšiach a aj na rôznych farských podujatiach. Predsa som však cítil, že popri všetkých aktivitách tu chýba osobný vzťah s Bohom, aby som žil ako autentický kresťan. Preto som sa častejšie zúčastňoval na púťach, poklonách a duchovných obnovách. Tieto chvíle modlitby mi pomohli nadobudnúť vnútorný pokoj, v ktorom som si dokázal položiť otázku, čo vôbec chce Boh uskutočniť v mojom živote.

Keď som si v lete 2006 ako 21-ročný na jednej z týchto duchovných obnov našiel čas a naplnil ma pokoj, mohol som konečne lepšie pochopiť aj moju vnútornú túžbu, ktorú som dovtedy vždy vyplňal aktivitami. Pochopil som, že bola vo mne túžba po niečom, čo by okrem práce naplňalo môj život. Bolo to pranie žiť väčšiu jednotu s Bohom a ukázať ľuďom Božiu lásku. Zároveň ma štúdium elektrotechniky – ktoré mi síce robilo radosť a dávalo mi aj dobrú perspektívu do budúcnosti s ohľadom na založenie rodiny – nedokázalo naplniť až do hĺbky.

Veľmi dobre si ešte spomínam na svätú spoveď počas tejto duchovnej obnovy, ktorú viedol P. Paul Maria. Spolu s odpustením mi Boh daroval úžasný vnútorný pokoj a istotu, že Boh ma dokáže viesť z povrchno žitej viery do hĺbky, tak, ako som po tom túžil. Myšlienka stať sa kňazom mi nebola cudzia, pretože som poznal viacerých mladých ľudí, ktorí sa rozhodli pre túto cestu. Ale možnosť, že aj mňa by mohol Boh k tomu povolávať, som celé roky odmietal a vždy som si myslel, že mňa sa

netýka, pretože som sa necítil zrelý na vysoké požiadavky kňazského povolania. Vždy, keď som sa pristihol pri myšlienke na povolanie, povedal som Bohu: „*To pre mňa pripadá do úvahy len vtedy, keď mi jasne a zreteľne dáš pochopiť tvoju vôľu a dáš mi zároveň aj vnútornú istotu, že ti dokážem byť verný.*“ V deň po svätej spovedi mi Pán počas nedeľnej svätej omše daroval svoju odpoveď celkom nečakane. Počas premenenia ma prenikla veľká istota: „*Boh chce mať z teba kňaza.*“ Tu už nezostalo viac miesta na pochybnosti a vnútorne som mohol na to hneď odpovedať svojím áno. V tomto momente ma preniklo hlboké vnútorné šťastie, že som sa nevedel dočkať konca svätej omše, aby som sa porozprával s P. Paulom o tom, čo som zažil. Zároveň som ho poprosil, či smiem vstúpiť do Rodiny Panny Márie.

*K*edže moja rodná sestra je misionárkou v Rodine Panny Márie, toto spoločenstvo som poznal už od detstva. Bolo mi jasné, že som sa chcel stať kňazom len tam, pretože sám vo farnosti, bez duchovnej rodiny by som si kňazský život nevedel predstaviť. Tak som dostal pozvanie na návštevu do predseminára v Ríme. O mesiac som tam prišiel a od prvého okamihu som sa cítil ako doma, akoby som vždy žil len tam. Konečne som mal okolo seba rovnako zmýšľajúcich ľudí, ktorí sa so mnou modlili, a to nielen občas v modlitbovej skupine, ale aj viac hodín počas dňa. Bolo to naplnenie toho, po čom som dlho nevedome túžil. Mohol som zažiť úprimné priateľstvo a láskavosť mojich duchovných bratov a sestier, čo mi predovšetkým v ťažkých časoch počas štúdia veľmi pomohlo. Ešte predtým, ako som prijal sviatostné kňazstvo, som sa učil viesť kňazský život a tiež prevziať zodpovednosť za praktické a domáce povinnosti, ktoré sú pre budúceho misionára nevyhnutné a veľmi užitočné. Popri štúdiu som mohol zbierať aj pastoračné skúsenosti, keď som počas letných mesiacov pomáhal na rôznych misijných staniach. Moje najvzdialenejšie misijné pôsobenie mimo Európy bolo v Šerbaktoch v Kazachstane, v blízkosti sibírskych hraníc. Tam sa začína misionárska práca medzi deťmi, ktoré pochádzajú často z najchudobnejších pomerov, a preto dostávajú najskôr dobré oblečenie a teplú stravu, a pokračuje medzi starými a chorými, ktorí sú často v bezútešnej situácii a tešia sa z každého milého slova.

8. decembra 2014 nadišiel deň, keď som po rokoch duchovnej prípravy a štúdia na Pápežskej univerzite Santa Croce v Ríme prijal diakonskú vysviacku. K najkrajším zážitkom z môjho diakonského pôsobenia patrí to, že som na tohtoročný Veľkonočný pondelok mohol vo farskom kostole v mojom rodisku udeliť krst mojim dvom neterkám, dvojčikám Anne a Márii.

*P*ri mojej kňazskej vysviacke som si ešte hlbšie uvedomil, že Boh vo mne priviedol do cieľa to, čo mi už dávno vložil do srdca ako túžbu a na čo stvoril moju dušu. Teraz sa začal celkom nový úsek v mojom živote, pretože som dostal božské poslanie: v Ježišovom mene sprostredkovať ľuďom milosť; najskôr tým, že sa za tých, ktorí sú mi zverení, modlím, a potom aj tým, že im môžem sprostredkovať bohatstvo, ktoré som sám v plnosti prijal, a to sviatosti a Božie slovo.

*Svdácnosťou
za Vaše modlitby Váš
páter Felix Maria Fischer*

Vianoce viedli moju životnú cestu

„U mňa sa všetko začalo Vianocami,“ začal svoje rozprávanie slovenský kňaz Erik Hanzen (31 r.), keď sa v septembri 2015 v materskom dome stretol s kňazmi a sestrami, s ktorými ho spája pekné duchovné priateľstvo.

Rok čo rok sa vracajú moje myšlienky plné vďačnosti k vianočnému času môjho detstva v rodnej dedinke Nemecká pod nádherne zasneženými Nízkymi Tatrami, kde som šťastne vyrastal v kruhu mojej rodiny. V spomienkach mi opäť oživa všetko, čo bolo také rozhodujúce pre moje detské srdce a moju neskoršiu kňazskú cestu.

Keď som bol malý, moja rodina chodievala do kostola len na sviatky, ale napriek tomu sme veľmi pekne slávili Vianoce. Áno, príchod Ježiška, to bolo pre mňa, malého chlapca, niečo, na čo som nedočkavo čakal. Keď ocko, ktorý pochádzal z formálne veriacej rodiny, priniesol 23. decembra z lesa živú jedličku, spolu s nami deťmi ju postavil a do večera sme napäto čakali na Ježiška. Ozdobiť stromček vždy prichádza Ježiško, ako mi to vysvetľovala mama. Ja som ale vždy zaspal a nezachytil som ten okamih, keď prišiel. Ráno som potom objavil všetko lesknúce sa farebnými vianočnými guľami a natešený som zvolal: „Mama, Ježiško tu bol!“

Čas do Štedrého večera bol vyplnený tradičnými zvykmi: na obed sa zišla celá rodina a jedli sme opekance s orechmi a potom sme sa do večera postili. Večer sme sa pomodlili a začala sa slávnostná štedrovečerná večera. Pred večerou išla mama vyzeráť Ježiška, ktorý mal priniesť darčeky, až konečne zazvonila zvončekom a veselo zvolala: „Deti, podťe! Ježiško už prišiel!“ Vždy som sa poponáhľal, ale nikdy sa mi nepodarilo zachytiť z Ježiška čo i len maličké svetielko. Smútok z toho sa veľmi rýchlo vytratil pri pohľade na darčeky, ktoré Ježiško priniesol a položil pod svietiaci stromček. S radosťou som zvolal: „Mama, bajíky! Bajíky! Mama, bajíky!“ Mojou veľkou záľubou bolo totiž porozbalovať čo najviac balíčkov a škatuliek. Či v nich niečo bolo, alebo či boli prázdne, to mi bolo jedno, hlavne aby som mal čo otvárať.

Jedna vec, ktorá ma ako štvorročného chlapca horlivo zaujímala, a s ktorou som sa veľmi zaoberal, bola: „Keď Ježiško nosí darčeky, musí predsa niekde bývať. Kde má teda domov? Kde býva Ježiško?“ Tak dlho som otravoval svoju mamu takýmito otázkami, pokiaľ nepoprosila jednu známu, aby ma predsa len raz vzala do kostola. Moji rodičia boli síce cirkevne zosobášení, ale v tomto nebezpečnom čase vlády komunistickej strany ma nemohli sami sprevádzať do kostola. Môjmu otcovi, ktorý nikdy nehovoril o kňazoch zle a dokonca pomáhal s opravou farského kostola, by ako starostovi a šéfovi 70 zamestnancov hrozili veľké problémy.

Tak sa na Kvetnú nedeľu vybrala táto dobrá teta so mnou, štvorročným chlapcom, pešo na veľmi náročnú cestu do kostola vzdialeného 3 km. Lialo ako z krhly. Kúsok sme kráčali vedľa seba pod dáždnikom, potom ma teta vzala na ruky a ja som nad nami držal dáždnik. Asi v polovici cesty sa chcela teta vrátiť, ale to som v žiadnom prípade nechcel. Musel som predsa konečne vedieť, kde býva Ježiško. Keď sme vstúpili do kostola, veľmi som sa tešil. Sedeli sme vpredu v tretej lavici. Aký nezabudnuteľný zážitok to bol pre mňa, keď teta ukázala na bohostánok a jednoducho povedala:

„Pozri, tam býva Ježiško.“ A to mi úplne stačilo. Nepotreboval som ho ani vidieť, ani vedieť, čo tam robí. Všetko mi bolo jasné: Tu býva Ježiško! Napriek mojej neposednosti a dlhej liturgii, ktorej som vôbec nerozumel, mi tam vôbec nebolo dlho. Naopak, bolo toho toľko nového, čo ma zaujímalo! Úbohá teta, vôbec to nemala so mnou ľahké. Počas svätej omše som ukazoval na sochy svätých, na krížovú cestu, Lurdsnú Pannu Máriu a na všetko som sa jej nahlas pýtal. Predovšetkým ma fascinoval okamih, keď ľudia išli na sväté prijímanie. „Prečo ja nemôžem ešte? Prečo mne iba krížik na čelo?“ Utešujúco mi odpovedala: „Dieťa moje, neskôr príde Ježiš v bielej hostii aj k tebe.“

Coskoro, ako 5-ročný som sa stal v priveľkom miništrantskom oblečení malým miništrantom. V tom čase ma sprevádzala do kostola mama. Ocko však nechodieval na nedeľné sväté omše, ale vždy bol pripravený odviezť nás autom. Počas svätej omše ma dojímali zvlášť dva momenty: keď som klačal a zvonil pri premenení a „Skrze Krista s Kristom a v Kristovi...“ – pri tomto som začudovane a s otvorenými ústami hľadel na kňaza, ako slávnostne pozdvihuje kalich s hostiou. Vtedy som si zaumienil: „Chcem sa stať kňazom!“ Samozrejme, ako 5-ročný som to povedal aj verejne. Keď sa mi začali vysmievať: „Čo? Ty a kňaz? To je nezmysel! Ved' nemáš na to schopnosti!“ smutne som mlčal a modlil sa: „Pane Ježišu, tak teda odteraz budem hovoriť, že budem rušňovodičom.“

To mi v žiadnom prípade nebránilo usilovne robiť misiu v škôlke. Všetkých kamarátov som učil modlitby: Otče náš, Zdravas', Mária, Sláva Otcu a všetky známe vianočné pesničky z kostola. Spontánne som im rozprával o Ježišovi, o jeho narodení v maštálke, ako za nás trpel a zomrel. Takto som sa stal pre škôlku, poznačenú komunistickou ideológiou, a pre vychovávateľky veľmi nepohodlným dieťaťom. Aby som to už nerobil, pani učiteľky ma posielali za trest do „pivnice“. No bolo to Božie riadenie, lebo tam dolu pracovala teta Blanka a teta Vrábová, dve veriace ženy zo susednej dediny, a tie mi popri praní a žehlení rozprávali o Ježišovi a Panne Márii. Vďaka nim som sa naučil celý detský katechizmus naspamäť. Po istom čase som sa mohol vrátiť do triedy. I keď som sa rád hrával s kamarátmi, vždy znovu som sa ocitol teraz už v oblúbenom „vyhnanstve“. A tak ma Boh očividne viedol, pretože som medzi bielizňou a vedrami na upratovanie dostal ako dar mnoho hodnotného pre moju cestu viery.

„Teta Blanka je moja učiteľka,“ odvážne som vyhlásil o tejto hlboko veriacej žene, matke jednej rehoľnej sestry.

Vroku 1990 sa v mojom živote odohrala ďalšia dôležitá udalosť. Ako 6-ročný som po prvýkrát miništroval pri krste. Ó, aký nový svet sa mi pritom otvoril! Po svätej omši som sa hneď pýtal pána farára: „Toto, čo si teraz urobil, to mám aj ja?“ Okrem rodičov nikto nevedel, že ešte nie som pokrstený. Dali mi súhlas a ja som 12. mája 1990, krátko po mojich 6. narodeninách a spolu aj s bratrancom a sesternicou, prijal svätý krst. Pri tej istej slávnosti sa naši krstní rodičia cirkevne zosobášili. Počas základnej školy sa mi kostol stal takmer druhým domovom. Stále niečo bolo: čítať čítania, chór, ruženec, fatimská pobožnosť, poklona... Keďže som si ako mladý chlapec myslel, že na kňazstvo asi naozaj nemám schopnosti, rozhodol som sa ísť na poľnohospodársku strednú školu. Zvieratá a chovateľstvo, to bolo mojím životom. Veľmi ma ale prehovárali, aby som sa stal džokejom a robil kariéru v jazdení na koni, pretože som mal na to ideálnu postavu a najlepšie predpoklady.

Nakoniec som sa kňazom predsa len stal. Jedného dňa som nabral odvahu a modlil som sa: „Ježiš, teraz alebo nikdy. Som síce len obyčajný poľnohospodár, ale keď ma ty povolávaš, dáš mi v seminári aj potrebnú inteligenciu a silu.“ A Boh mi ju aj dal. V roku 2010 som prijal kňazskú vysviacku, milosť, za ktorú vďačím predovšetkým Panne Márii, ku ktorej som od mladosti putoval

každú sobotu na Staré Hory. Za moje kňazstvo vďačím aj mojej hlboko veriacej, modliacej sa babičke, ktorá počas komunistickej totality odvážne pomáhala všetkým kňazom a aj mne duchovne stála vždy verne po boku.

Po páde komunistického režimu našli aj moji rodičia cestu k Bohu. Môj otec si sám z vlastnej vôle vykonal deväť prvých piatkov a páter Pio sa stal jeho obľúbeným svätým. Teraz slávime Vianoce my traja spoločne na mojej fare, i keď trochu inak: darčekom je menej, ale o to viac sme ako jedno srdce a jedna duša v modlitbe.

Biela obálka

*B*ola to len malá biela obálka, ktorá bola zastrčená medzi konármi nášho vianočného stromčeka. Žiadne meno, žiadne určenie, žiaden údaj. Objavovala sa na našom vianočnom stromčeku v uplynulých desiatich rokoch.

Začalo sa to tým, že môj manžel Mike nemohol vystáť Vianoce. Nie, nie tie „pravé Vianoce“, ale ten hurhaj, všetko to okolo Vianoc – obchody, zvýšené výdavky, hektické hľadanie a behanie, ...aby sme ešte na poslednú chvíľu našli kravatu pre strýka Harryho a púder na tvár pre starú mamu – darčeky, ktoré sme darovali zo zúfalstva, pretože sme nemali žiaden iný nápad. Keďže som vedela, aký názor na celú túto záležitosť má Mike, rozhodla som sa raz pred Vianocami obísť zvyčajné košele, pulóvre, kravaty. Hľadala som niečo zvláštne, niečo výlučne len pre Mikea. A inšpirácia sa mi dostala skutočne nezvyčajným spôsobom.

Náš dvanásťročný syn Kevin patril v tom čase k zápasníkom dorastového mužstva svojej školy. Krátko pred Vianocami sa uskutočnil priateľský zápas proti jednému tímu, ktorý bol sponzorovaný miestnou cirkvou. Títo mladí, boli to väčšinou černosi, mali úplne roztrhanú športovú obuv; len tak-tak pohromade ju držali iba šnúrky. Takto tvorili ostrý kontrast k našim chlapcom, ktorí súťažili vo svojich elegantných modro-zlatých uniformách a na nohách mali peknú, novú zápasnícku obuv. Keď sa súboj začal, bola som šokovaná, že chlapci z cudzieho tímu bojovali bez ochrany hlavy, bez ľahkej helmy na ochranu uší. Bol to luxus, ktorý si tento chudobný tím očividne nemohol dovoliť. Nuž dobre, naše mužstvo vysoko prevýšilo súpera a vyhralo v každej hmotnostnej triede. Keď sa porazení chlapci jeden po druhom zdvíhali zo žinenky, každý z nich v tých svojich handrách kráčal okolo s akousi vystatovačnou hrdosťou, ktorá si nepripúšťala žiadnu porážku. Mike, ktorý sedel vedľa mňa, smutne potriasol hlavou: „*Želal by som si, keby bol vyhral aspoň jeden z nich. V týchto chlapcoch sa skrýva veľa schopností, no prehrať takýmto spôsobom je zničujúce.*“ Mike mal rád deti, všetky deti, a chápal ich, veď sám trénoval malé futbalové a bejzbalové mužstvá.

V tom okamihu som dostala nápad na vianočný darček! Ešte v ten deň som zašla do jedného blízkeho športového obchodu a kúpila som celú sadu zápasníckych topánok a heliem, ktoré som anonymne poslala miestnej cirkvi. Na Štedrý večer som umiestnila prvú obálku na vianočný stromček s poznámkou, v ktorej som Mikeovi vysvetlila, čo som urobila a že je to môj vianočný darček pre neho. Žiarivý úsmev môjho manžela – to bolo to, čo ma počas týchto vianočných sviatkov a aj v nasledujúcich rokoch najviac potešilo.

*K*aždé Vianoce som sa teda držala tejto tradície: jeden rok som umožnila skupine duševne postihnutých mladých pozrieť si hokejový zápas; ďalší rok som poslala šek starším súrodencom, ktorým krátko pred Vianocami vyhorel dom až do základov. A tak to išlo rok čo rok.

Biela obálka sa stala vrcholom našich Vianoc. Obálka bola vždy posledným darčekom, ktorý sa otvoril. Naše deti úplne zabudli na svoje nové hračky a plné očakávania, so široko otvorenými očami čakali, keď ich otec vzal obálku zo stromčeka a prečítal nahlas jeho obsah. Keď deti vyrástli, dostávali skôr praktické darčeky. Ale biela obálka tam stále bola a nestratila nič na svojom čare.

*N*o tu sa príbeh ešte neskončil. V roku 1981 sme stratili Mikea, keď ochorel na rakovinu. Keď sa blížili Vianoce, bola som ešte stále v hlbokom smútku, takže som takmer nebola schopná postaviť vianočný stromček. Ale na Štedrý večer som predsa len na stromček zavesila bielu obálku. A nebola tam jediná: pridružili sa k nej ďalšie tri! Každé z našich detí, bez toho, aby o sebe vedeli, umiestnilo na stromček takisto jednu bielu obálku pre otca. Takto teda naša tradícia pokračovala a neskôr sa určite rozšíri aj na naše vnúčatá, ktoré budú takisto nedočkavo stáť a veľkými očami pozerať, keď ich otcovia vezmú z vianočného stromčeka obálku.

V roku 1982 zverejnila
Nancy W. Gavin z USA

Božie Dieťa utešuje a uzdravuje

Od roku 1990 žije sestra Emmanuel zo Spoločenstva blahoslavenstiev v Medžugorí.

*Na jednej púti sa jej slová Panny Márie „Potrebujem vás!“ hlboko dotkli
a ona odvtedy nemohla na tieto slová zabudnúť.*

A tak opustila Francúzsko, svoju vlasť, aby sa dala do služieb Kráľovnej pokoja.

*Takmer denne sa francúzsky, anglicky alebo taliansky
prihovára pútnikom a hovorí im o tajomstvách našej viery.*

Pomohla už veľkému počtu ľudí, aby sa s dôverou obrátili na Boha.

Jej veľkou láskou je Ježiško, kvôli ktorému nazvala svoj dom „Betlehem“.

Podelila sa s nami o svoje bohaté skúsenosti.

*V*äčšina ľudí, ktorí prichádzajú do Medžugoria, si prináša so sebou veľké starosti a mnohé zranenia a všetci očakávajú pomoc a uzdravenie. Zažila som, že v mnohých prípadoch je pre nich nečakane práve Dieťa Ježiš tým zázračným radcom a lekárom. Jeden kňaz sa mi napríklad otvorene priznal: „Ježiško je naozaj mojou poslednou starosťou. Ako univerzitný profesor mám v hlave dôležitejšie veci!“ Ale predsa, keď sa pri jednom stretnutí rozhodol urobiť to, čo som radila pútnikom, zažil neobyčajnú skúsenosť, ktorú potom pred všetkými dosvedčil: „Keď som si predstavil, že Panna Mária mi kladie Ježiška do náručia, bol som v rozpakoch, bolo mi to dokonca trápne. Pomyslel som si: ‚Čo s ním teraz spravím?‘ Skutočne som sa necítil dobre a Dieťa som sa chcel čo najrýchlejšie

zbaviť! Odrazu som však zacítil, ako mi detská ruka pohladila krk. Pozrel som sa dozadu, no tam nikto nebol. A v tom istom okamihu som bol dojatý prekypujúcou nežnosťou, akú som počas celého svojho života ešte nikdy nezažil. Táto milosť trvala len pár sekúnd, ale zmenila celý môj život. Už nie som tým istým človekom ako predtým. Ježiško ma urobil miernym a chápavým, roztopil moje srdce. A práve to som naozaj veľmi potreboval!“

*R*az som tiež počas prednášky vyzvala poslucháčov, aby si v myšlienkach vzali do náručia Ježiška, ktorého im Panna Mária ponúka. Valerie z USA mi potom neskôr porozprávala, čo pritom zažila: „Vziať si Ježiška ako dieťa do náručia, to bola pre mňa úplne nová myšlienka, pretože som si Krista predstavovala vždy iba ako dospelého muža. Predsa som to však urobila tak, ako nás vyzvala sestra Emmanuel, a v duchu som sa začala s týmto Dieťaťom rozprávať. Pritom mi to malé Dieťaťko v mojom náručí akoby ožilo, áno, mala som dokonca pocit, že cítim váhu jeho telička. To mi vyrazilo dych! Pretože v tom momente som pocítila, ako mi chýbal môj vlastný syn. Ako 16-ročná som otehotnela, dieťa som na svet priviedla, ale dala som ho na adopciu. O pár rokov som sa vydala, ale už som nemohla mať deti. Preto bola v mojom živote veľká diera, v srdci som mala prázdno, a pre túto prázdnotu mi srdce opätovne krvácalo. vzdala som sa svojho jediného syna! Túto bolesť som zacítila ako nikdy predtým a začala som plakať. Len dvakrát som držala svojho syna Pierra v náručí – keď bol ešte bábätkom a teraz – zdalo sa mi – akoby sa práve v tejto chvíli spolu s Ježiškom vrátil ku mne.

Cítila som, ako Božie Dieťa vyplňalo moju prázdnotu. Teraz mám už 49 rokov a viem o problémoch, ktorými môj syn trpí, pretože som mu nebola matkou. Po tomto milostivom zážitku s malým Ježiškom som mu zavolať a všetko som mu porozprávala. Mlčky ma počúval. Nakoniec mi povedal len tieto slová: ‚Mama, milujem ťa!‘ Nikdy predtým mi to nepovedal. Nemôžem dostatočne ďakovať za to, čo mi Ježiško daroval. Mne aj môjmu synovi – neuveriteľné uzdravenie! Oslobodilo ma to od smútku, ktorý bol dovtedy stále skrytý v mojom srdci, a vrátilo mi dôstojnosť matky.“

*P*rednedávnom prišla po prednáške za mnou jedna žena a so slzami v očiach mi rozprávala: „Mám už takmer 60 rokov a hoci som sa vydávala mladá, nemohla som mať deti. Môj manžel nebol otvorený pre adopciu, a tak na našom manželstve spočíval tento kríž – pre mňa to bolo neuveriteľné utrpenie! Ale dnes ... dnes,“ – potrebovala čas, aby sa v pokoji nadýchla, a priškrteným hlasom pokračovala, „som dostala moje dieťa! Verte mi, budem sa oň dobre starať!“ Ježiško si poslušil jej utrpením, aby si hlboko v jej srdci pripravil jasličky a aby tam teraz prebýval.

*T*áto duchovná skutočnosť, ku ktorej vediem veriacich, aby živo verili v prítomnosť malého Ježiška a pripravili mu vo svojom srdci príbytok, nie je v mystike nič výnimočné. Sv. Faustína píše vo svojom Denníčku: „Vtom som uvidela Pannu Máriu s malým Ježiškom a svätého Jozefa, ktorý stál za Pannou Máriou. Najsvätejšia Panna mi povedala: ‚Tu máš najvzácnejší poklad.‘ A podala mi malého Ježiška. Keď som vzala Ježiška na ruky, Panna Mária a svätý Jozef zmizli. Zostala som s Ježiškom sama. Povedala som mu: ‚Ja viem, že ty si môj Pán a Stvoriteľ, hoci si ešte taký maličký.‘ Ježiš vystrel svoje rúčky a s úsmevom sa na mňa díval. Môj duch bol naplnený nesmiernou radosťou. Odrazu sa mi Ježiš stratil. Práve bol čas pristúpiť k svätému prijímaniu. Hneď som išla spolu so sestrami na sväté prijímanie s preniknutou dušou. Po svätom prijímaní som začula v duši tieto slová: ‚Ja som v tvojom srdci ten istý, ktorého si mala na rukách.‘“ (Denníček č. 608 a 609)

*C*asto mi ženy zverujú svoje utrpenie, ktoré znášajú ako následok umelého potratu alebo prirodzenej straty dieťaťa. Stále jasnejšie si uvedomujem, že okrem odpustenia potrebujú predovšetkým teplo Božej lásky, aby sa mohli vrátiť domov uzdravené alebo aspoň s útechou. Ale kto im to dokáže sprostredkovať lepšie než Svätá rodina? V Panne Márii sa stretajú s milosrdnou Matkou, vo svätom Jozefovi nájdu chápavého, nežného otca a pri Ježiškovi sa im dostane odpustenie a uzdravenie. Práve z tohto dôvodu som si zaumienila, že pre tieto ťažko skúšané matky a manželské páry dám postaviť betlehem. O tomto nápade som hovorila s Marcelom, zručným a nadaným priateľom nášho spoločenstva. Hneď mi nadšene slúbil, že sa o to postará. Vždy, keď sme sa stretli, som sa ho na to opatrne pýtala. A zakaždým ma upokojoval: „*V mojej hlave je už všetko pripravené.*“

Po piatich rokoch som mala telefonát: „*Sestra Emmanuel, priprav betónový základ. Prídeme o mesiac a maštalku postavíme.*“ A tak to aj bolo. Pricestoval z Francúzska aj s desiatimi mužmi. Počas niekoľkých dní postavili nádherný drevený domček, ktorý sa mal stať príbytkom Svätej rodiny. Už chýbali len postavy. Mali to byť sochy životnej veľkosti, aby sa s nimi dalo celkom živo „rozprávať“. V jednom obežníku som sa pýtala, či niekto nevie, kde by som také sochy mohla zohnať alebo objednať. A nemusela som ani dlho čakať, lebo jeden neznámy dobrodinec nám daroval celú Svätú rodinu. Nedokážete si predstaviť, s akou radosťou sme si tu v našej betlehemskej maštálke po prvý raz na Vianoce uctili malého Ježiška!

Odvtedy návštevy u Svätej rodiny a prejavy milostí nemajú konca. Mnohí sa vracajú domov nielen s útechou v srdci, ale Božím Dieťaťom aj uzdravení.

*J*ednou z nich je Lola z Quebecu. Prišla do Medžugoria v októbri 2012 a porozprávala mi: „*Išla som so svojou pútnickou skupinou k jasličkám, ale predsa len som mala isté pochybnosti, pretože som si pomyslela: ‚Čo už len môžem dostať na takom mieste?‘ Náš kňaz sa modlil za každého jedného z nás. Keď som bola na rade, zdanlivo bez príčiny som začala plakať a nedokázala som sa upokojiť. Pred mojimi očami sa odohrávala scéna, ktorú som mnohokrát zažila ako dieťa. Každý rok som trávila vianočný čas u starého otca, ktorý ma, žiaľ, zneužíval. Odvtedy na mňa vždy na Vianoce, alebo keď v rádiu počujem vianočné piesne, dolieha smrteľný smútok. Myslela som si, že som mu už odpustila, ale predsa bola vo mne ešte stále hlboká rana a zatrpknutosť. Tu na tomto jednoduchom mieste to všetko vyšlo na povrch. Ale bola tu Svätá rodina, predovšetkým malý Ježiško, aby ma vyliečili. A oni mi naozaj darovali pokoj.*“

Pastier bez darčeka

*N*aša sr. Florida, ktorá pôsobí na misii v Šerbaktoch, v „kazašskom Betleheme“, píše: Keď som minulý rok chcela poslať s vianočnou poštou aj pozdrav mojim najmladším príbuzným – vnúčatám mojej sestry do Tirolska, spomenula som si na jeden krátky vianočný príbeh z Mexika, ktorý má hlbokú myšlienku a ktorý už mnohí z vás určite poznajú. Keď som popritom myslela na očká týchto detí mojich drahých v zasneženej domovine Álp, začala zrazu pracovať moja fantázia na plné obrátky.

Zrazu predou mnou všetko ožilo. Všetci pastieri mali svoje mená, anjeli mali šaty. A tak som jednoducho začala písať.

„Milé deti,

čoskoro prídu Vianoce a v tomto radostnom čase sme všetci pozvaní ísť do kostola. Tam už na nás čaká Dieťaťko. Je síce chudobné a leží v jasličkách, ale na slame a na sene má mäkko ustlané. Šťastne sa na nás usmieva, akoby nám chcelo povedať, ako veľmi nás miluje a akú radosť má, keď sme pri ňom.

Ani pastierom v Betleheme sa nevodilo inak v onú chladnú noc. Hviezdy na nebi sa trblietali a mesiac svietil na ovečky, ktoré sa k sebe tesno túlili, aby sa navzájom svojou teplou kožušinkou zohrievali. Pastieri v noci strážili stádo a sedeli pri ohni. Niektorí z nich už podriemkavali a niektorí si pri ohníku ohrievali svoje zrobené, hrubé a od zimy skrehnuté prsty.

Predstavte si, pastieri mali dokonca také isté mená ako u nás doma: boli tam Šimon, Tomáš a Matúš, Peter, Ján a Šebastián. Jeden z nich mal ale zvlášť pekné meno. Volal sa Gotthard, čo znamená ‚Božie srdce‘, teda ‚ten, kto nosí v srdci Boha‘. Tento pastier ale nič nevlastnil: žiadnu ovečku, žiadneho pastierskeho psa, dokonca mu nepatrilo ani len lampáš. Ale predsa ho mali všetci radi, pretože Gotthard mal dobré srdce a rád každému pomáhal.

Počas tejto noci sa stalo čosi mimoriadne. Jeden lúč z neba sa zrazu uvoľnil a stále viac sa približoval k zemi. A zrazu sa nad pastiermi a ich stádom vznášal žiariaci anjel. Všetci ho jasne videli: bol v dlhom bielom odeve, a ten sa leskol, akoby bol zhotovený z diamantov. Anjel sa im slávnostne prihovril: *‚Nebojte sa! Zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude patriť všetkým ľuďom: Dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ, Kristus Pán. A toto vám bude znamením: Nájdete dieťaťko zavinuté do plienok a uložené v jasliach.‘* A hneď sa k anjelovi pripojilo množstvo nebeských zástupov, zvelebovali Boha a volali: *‚Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle.‘*

Keď ich zástupy anjelov opustili a vrátili sa späť do neba, pastieri si povedali: *‚Podrme teda do Betlehema a pokloňme sa nášmu Vykupiteľovi. A nezabudnime mu vziať pekné darčeky, každý čo môže.‘* Tak sa všetci s radosťou vydali na cestu. Jeden niesol na pleciach biele jahniatko s jemnou vlnou, ďalší mal v košíku čerstvé maslo, tretí držal pod pazuchou teplú kožušinku, štvrtý rukou občas vo vrecku pohladil vlastnoručne vyrezanú flautu. Iba Gotthardovi bolo stále ťažšie na srdci. Veď on jediný bol bez darčeka, a nemal ani len vreckovku, ktorú by Ježiškovi mohol darovať!

Keď veselý zástup pastierov konečne dorazil k jaskynke, všetkým sa od radosti rozžiarili oči, pretože našli všetko presne tak, ako im to anjel povedal: Panna Mária držala Ježiška v náručí a svätý Jozef stál po jej boku. Všetci sa zvedavo tlačili dopredu, iba Gotthard sa zahanbený a smutný utiahol do kúta jaskyne. A tak začali pastieri, jeden po druhom, odovzdávať svoje dary. Ale ako mohla Panna Mária prijať všetky tie darčeky? Veď držala v náručí malého Ježiška! V tej chvíli jej pohľad padol na Gottharda, na pastierika s prázdnyimi rukami.

A tu práve jemu podala Ježiška so slovami: *‚Nebud' smutný! Pozri, vezmi Dieťa, ktoré ti podávam, a aj ty sám sa tiež staň dieťaťom!‘* Ako nepredstaviteľne rád bol tento chudobný pastier, že mal prázdne ruky, lebo teraz nimi mohol držať Boha, mať ho vo svojom náručí a na svojom srdci. A Gotthard od tejto Svätej noci ešte oveľa lepšie chápal význam svojho mena.“